

Заячий холодок

Василь Чухліб

Колись, давно-давно, величезні ліси заячого холодку росли. І селилися в них зайці гамірливими селами й селищами. Тепер же заячий холодок лиш подекуди в лісі, під гіллястими кучерявими деревцями зайці люблять спочивати і вести довгі розмови про життя-буття.

Хтозна, звідкіля прибудився до Золотого бору капловухий Заєць. І такий же задавака та нахаба!

— Це мій холодок! — заявив, влігшись під одним деревцем.

— І це мій! — вигріб собі ложе під іншим.

— І це мій! — побіг під третє, зігнавши звідтіля зайчат.

— Хіба так можна?! — прибігли скаржитися вони Дідові-зайцю.

— Не хвилюйтеся, — заспокоїв їх Дід. — Побачимо, що з того далі буде.

Пішли зайці на город по капусту. Капловухий Заєць вибрав найбільшого качана, силкується, ніяк не покотить.

— Облиш! — сказав йому заєць Дід. — Це наша капуста. Поплентався капловухий Заєць у свій холодок ні з чим.

Лежить, насурмонившись, лапу на лапу закинув. Аж чує: зайці збираються на город по моркву. І він з ними.

Учепився за найбільшу морквину, тягне.

— Облиш! — сказав йому заєць Дід. — Хіба це твоя морква: і Це наша!

Розсердився капловухий Заєць. Лежить у холодку, не поворухнеться.

А зайці повсідалися на осонні, ласують морквою, капустою

Капловухому мультко стало лежати і їсти хочеться.

— Ідіть уже в холодок! — гукає до зайців.

— А хіба то наш холодок? То ж твій, — відказують йому зайці.

Капловухий Заєць як підскочить та як загаласує на весь ліс:

— Це наш холодок! Наш!

А зайці як засміються! Отож-то.